

ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย



มัทธิว 6:9-15

ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานภาวนาดังนี้...

“**9**ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์
พระนามพระองค์เป็นที่สักการะ **10**พระอาณาจักรจงมาถึง พระ
ประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดิน เหมือนในสวรรค์ **11**โปรดประทาน
อาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้ **12**โปรดประทานอภัย
แก่ข้าพเจ้า เหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น **13**โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้
แพ้การประจญ แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ **14**เพราะ
ถ้าท่านให้อภัยผู้ทำความผิด พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ ก็จะ
ประทานอภัยแก่ท่านด้วย **15**แต่ถ้าท่านไม่ให้ภัยผู้ทำความผิด พระ
บิดาของท่านก็จะไม่ประทานอภัยแก่ท่านเช่นเดียวกัน” (มธ 6:9-15)

โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้า

- เพื่อจะวอนขอการอภัยได้ ก่อนอื่นใดหมดเราต้องสำนึกว่าตัวเราเป็นคนบาป และเราจะสำนึกว่าเป็นคนบาปได้ก็ต่อเมื่อรู้ว่า “*บาปคืออะไร*” แล้วเท่านั้น
- พระธรรมใหม่ใช้ศัพท์กรีก 5 คำเพื่อหมายถึงบาป

บาป

1. *anomia* (อาโนมียา) แปลว่า **ไม่มีกฎ** “บาป” จึงหมายถึงการรู้ว่าอะไรถูกและอะไรผิด แต่ยังเลือกทำผิดราวกับว่าไม่มีกฎเกณฑ์ใด ๆ ทั้งสิ้น
2. *parabasis* (พาราบาซิส) แปลว่า **ก้าวข้าม** “บาป” หมายถึงการก้าวข้ามเส้นแบ่งระหว่างถูกและผิด ซื่อสัตย์และหลอกลวง จริงและเท็จ ใจกว้างและเห็นแก่ตัว ฯลฯ

บาป

3. *paraptōma* (พารัพ โตมา) แปลว่า **ลื่นข้าม** “บาป” หมายถึงการลื่นข้ามเส้นแบ่งเหมือน “ก้าวข้าม” ในข้อ 2 โดยมีสาเหตุมาจากการไม่ระมัดระวังตัว ปล่อยให้แรงกระตุ้นหรือตัณหาเข้าครอบงำจนไม่สามารถควบคุมตัวเองได้และ “ลื่นข้าม” ในที่สุด
4. *opheilēma* (โอเฟยเลมา) แปลว่า **หนี้** “บาป” หมายถึงการไม่สามารถทำ “หน้าที่” ซ้ำระหนี้คืนได้ตามกำหนด หรือไม่สามารถทำ “หน้าที่” ที่ต้องทำทั้งต่อพระเจ้า และต่อเพื่อนมนุษย์

บาป

5. *hamartia* (ฮามาร์ทีอา) แปลว่า **พลาดเป้า** “บาป” เป็นการพลาดเป้าจากสิ่งที่เรา “ควรเป็น” (*should*) หรือ “สามารถเป็นได้” (*could*)

สิ่งที่ทุกคนควรเป็นและต้องเป็นให้ได้คือ “ฉายาของพระเจ้า” (*Image of God*) ไม่ว่าเราจะเป็นพระสงฆ์ นักบวช พ่อแม่ ลูกหลาน ครู นักเรียน ข้าราชการ พนักงาน หรืออยู่ในฐานะใดก็ตาม เราต้องพยายาม**คิด**และ**ทำ**เหมือนพระเจ้าให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

บาป

บาป จึงไม่ใช่การ **ทำผิดบัญญัติ** เพียงอย่างเดียว แต่หมาย
รวมถึงการ **ไม่ทำหน้าที่ที่ควรทำหรือสามารถทำได้** อีกด้วย

เหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น

- ความหมายตามตัวอักษรคือ “โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าตามสัดส่วนที่ข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น”
- เมื่อสวดบทข้าแต่พระบิดา หากเราไม่ยอมให้อภัยผู้อื่น ก็เท่ากับเรากำลังวอนขอพระเจ้าว่า “โปรดอย่าให้อภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าไม่ให้อภัยแก่ผู้อื่น” !

เหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น

- การให้อภัยแก่ผู้อื่นเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นมากจนพระเยซูเจ้าต้องตรัสเสริมตอนท้ายบทภาวนาว่า “ถ้าท่านให้อภัยผู้กระทำผิด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะประทานอภัยแก่ท่านด้วย แต่ถ้าท่านไม่ให้อภัยผู้ทำผิด พระบิดาของท่านก็จะไม่ประทานอภัยแก่ท่านเช่นเดียวกัน” (มธ 6:14-15)

เพื่อให้อภัยแบบคริสตชน

1. **เข้าใจ** ทุกคนทำอะไรย่อมมีเหตุผลของเขาเสมอ เช่น เขาอาจโมโหเพราะกำลังวิตกกังวลหรือเจ็บป่วย เขาไม่ชอบหน้าเราเพราะไม่เข้าใจหรือเข้าใจเราผิด เขามีนิสัยก้าวร้าว เพราะเป็นกรรมพันธุ์หรือเพราะสภาพแวดล้อมหล่อหลอม เขามาเช่นนั้น เป็นต้น

หากเราเข้าใจเหตุผล เราย่อมให้อภัยได้ง่ายขึ้น

เพื่อให้ภัยแบบคริสตชน

2. **ถึม** ถ้าเราไม่สามารถถึมความผิดที่ผู้อื่นกระทำต่อเรา
ได้ เราจะไม่มีทางให้อภัยผู้ใดได้เลย วิธีแก้ไขคือให้เราเพ่ง
มองที่ไม้กางเขนและวอนขอให้ “น้ำ” ที่ไหลออกมาจากสี
ข้างของพระองค์ช่วยชำระล้างความทรงจำอันเลวร้ายเหล่านี้
นั้นออกไปให้หมด

เพื่อให้อภัยแบบคริสตชน

3. **รัก** แบบ *Agapē* (อาคาเป) คือปรารถนาให้ผู้อื่นได้รับสิ่งที่ดีที่สุดโดยไม่มีเงื่อนไข ไม่ว่าผู้นั้นจะปฏิบัติต่อเราเลวร้ายเพียงใดก็ตาม

ความรักแบบ “อาคาเป” เป็นความรักแบบพระเยซูเจ้า ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อพระองค์เสด็จมาประทับอยู่ในจิตใจของเรา แต่พระองค์จะเสด็จเข้ามาประทับในจิตใจของเราได้ก็ต่อเมื่อเราเปิดประตูหัวใจและเชิญพระองค์เข้ามาเท่านั้น



โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้เกิดการผจญ
แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้าย

เทอญ

ทดสอบ

- คำ *peirazein* ในภาษากรีกมีความหมายว่า “ทดลอง, ทดสอบ” มากกว่าจะแปลว่า “ผจญ, ประจญ, หรือ ล่อลวง” ซึ่งส่อไปในทางชักชวนผู้อื่นให้กระทำผิด
- เหตุผลคือ หากเราแปลคำ *peirazein* ในหนังสือปฐมกาลบทที่ 22 ข้อ 1 เป็น “ผจญ” เราจะได้ความว่า “พระเจ้าทรงผจญอับราฮัมให้ถวายอิสอัคบุตรชายเป็นเครื่องเผาบูชา” ซึ่งเป็นไปไม่ได้เลยที่พระเจ้าจะล่อลวงอับราฮัมให้ทำผิด
- เมื่อเป็นเช่นนี้ เราจึงควรเปลี่ยนความคิดจากสิ่งที่เราเคยเรียกว่า “การผจญ” แล้วมักลงเอยด้วยความพ่ายแพ้หรือ “บาป” เสียใหม่

ทดสอบ

- ความคิดใหม่คือ พระเจ้าทรง “**ประทานการทดสอบ**” แก่ผู้ที่ทรงเลือกสรร เพื่อให้เราเข้มแข็งมากขึ้น มีโอกาสชนะมากขึ้น และเป็นคนดีเหมาะสมกับงานที่จะทรงมอบหมายให้มากขึ้น ดุจเดียวกับการส่งมนุษย์ขึ้นไปโคจรในอวกาศ นักบินอวกาศจำเป็นต้องได้รับการทดสอบจนกว่าจะแน่ใจว่าพร้อมและเหมาะสมสำหรับภารกิจอันยิ่งใหญ่นี้มีใช่หรือ ?
- การทดสอบจึงมีใช่สิ่งที่น่ากลัวหรือน่าอับอายซึ่งจะต้องปกปิดกันอีกต่อไป แต่เป็นสิ่งที่เราจะต้องเอาชนะและผ่านการทดสอบให้จงได้

ซาตานคือใคร ?

- คำ ซาตาน (Satan) ในภาษาฮีบรูมีวิวัฒนาการทางความหมายควบคู่กับประวัติศาสตร์ของชาวยิว ดังจะเห็นร่องรอยได้จากพระธรรมเดิม
 1. เริ่มแรกหมายถึง “ฝ่ายตรงข้าม” หรือ “ปรปักษ์” เช่นหัวหน้าชาวฟิลิสเตียห้ามดาวิดออกรบด้วยเพราะเกรงว่า “เขาอาจจะหันกลับมาเป็นศัตรู (ซาตาน) กับเราขณะทำการรบอยู่” (1 ซมอ 29:4) หรือเมื่อกษัตริย์ดาวิดเสด็จกลับกรุงเยรูซาเล็มอาบีชัยต้องการให้ประหารชีวิตซิเมอีซึ่งเคยสาปแช่งและขว้างก้อนหินใส่ดาวิด แต่ดาวิดตรัสกับอาบีชัยว่า “ทำไมท่านจึงมาขัด (Satan) ความประสงค์ของเราในวันนี้เล่า ? (2 ซมอ 19:22)

ผู้ใส่ร้าย

2. ต่อมาความหมายพัฒนาไปสู่เชิงลบมากขึ้น และย้ายจากมนุษย์ไปสู่เทวดาในสวรรค์ ซาตานคือบุตรของพระเจ้า (โยบ 1:6) ซึ่งทำหน้าที่ “กล่าวหา” มนุษย์ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า (โยบ 1:7; 2:2; ศคย 3:2)

ระยะนี้ชาวฮีบรูรับอิทธิพลของคำกรีก *Diabolos* (ดีอาโบลอส – แปลว่า “การใส่ร้าย”) ซึ่งตรงกับ *Devil* ในภาษาอังกฤษเข้ามา ซาตานจึงมิใช่เพียง “ผู้กล่าวหา” แต่หมายถึง “ผู้ใส่ร้าย” มนุษย์ต่อหน้าพระเจ้า กระนั้นก็ตามซาตานยังไม่เป็นปรปักษ์กับพระเจ้า เพียงแต่เป็นฝ่ายตรงข้ามกับมนุษย์

อำนาจแห่งความมืด

3. ระหว่างถูกกวาดต้อนไปบาบิโลน ชาวยิวรับอิทธิพลความคิดของชาวเปอร์เซียเรื่องการตัดสินใจเลือกระหว่าง “อำนาจแห่งความสว่าง” และ “อำนาจแห่งความมืด” ซาตานจึงถูกผลักให้เป็น “อำนาจแห่งความมืด” และยืนอยู่ข้างตรงข้ามกับพระเจ้าและมนุษย์อย่างสุดโต่ง

ทำให้เจ็บใจ

- ในพระธรรมใหม่ “ซาตาน” หรือ “ปีศาจ” คือผู้อยู่เบื้องหลังความเจ็บใจและความทุกข์ทรมานต่าง ๆ ดังที่พระเยซูเจ้าตรัสว่า “หญิงผู้นี้ (ถูกปีศาจสิง เจ็บป่วย หลังค่อม ยึดตัวตรงไม่ได้) เป็นบุตรหญิงของอับราฮัม ซึ่งซาตานล่ามไว้เป็นเวลาสิบแปดปีแล้ว ไม่สมควรที่จะถูกแก้จากพันธนาการนี้ในวันสัปดาห์โตด้วยหรือ” (ลก 13:16)

ต้องถูกทำลาย

- นอกจากนี้ ซาตานคือผู้ที่ล่อลวงยูดาสให้ทรยศพระเยซูเจ้า (ยน 13:2)
- ซาตานคือผู้ที่เราต้อง “ต่อสู้มันด้วยใจมั่นคงในความเชื่อ” (1 ปต 5:9)
- และคือผู้ที่จะต้องถูกทำลายชั่วนิรันดรดังอุปมาที่ว่า “แล้วพระองค์จะตรัสกับพวกที่อยู่เบื้องซ้ายว่า ‘ท่านทั้งหลายที่ถูกสาปแช่ง จงไปให้พ้น ลงไปในไฟนิรันดร์ที่ได้เตรียมไว้ให้ปีศาจและพรรคพวกของมัน’” (มธ 25:41)

“ตัวกู-ของกู” น่ากลัวกว่า

- เมื่อเห็นต้นกำเนิดและวิวัฒนาการของ “ซาตาน” ดังนี้แล้ว ตัวตนของซาตานจึงไม่น่ากลัวเท่ากับวิธีการ โจมตีของมัน เพราะมันมักใช้ “ความคิดและความปรารถนาของเราเอง” เป็นพันธมิตรและเป็นอาวุธของมัน จนอาจกล่าวได้ว่า “ศัตรู” ที่น่ากลัวที่สุดและต้องเฝ้าระวังมากที่สุดก็คือ “ตัวตนของเรา” นั่นเอง !!!

การผจญจากภายนอก

1. เกิดจากเพื่อน สังคมที่ทำงาน สภาพแวดล้อมรอบบ้าน ฯลฯ
2. เกิดจากผู้ที่รักเรา เช่นเรามีกระแสเรียกที่จะทำงานช่วยเหลือผู้ป่วยเป็นโรคติดต่อร้ายแรง แต่ถูกพ่อแม่ห้ามปรามด้วยความรักและห่วงใย
3. เกิดจากการตามกระแส ชอบลองดี แข่งกันแล้ว มักเกิดกับพวกวัยรุ่น

การผจญจากภายใน

1. เกิดจากความคิด ความปรารถนา และจุดอ่อนของเรา
แต่ละคน เราจึงต้องพยายามค้นหาให้พบจุดอ่อนของเราแล้ว
เผื่อระวังไว้ให้ดี
2. เกิดจากพรสวรรค์และจุดแข็ง ซึ่งทำให้เรามั่นใจตัวเอง
มากเกินไป และตั้งตัวอยู่ในความประมาท

การผจญเกิดขึ้นเมื่อใด ?

- พระวรสาร 3 ฉบับเน้นเหมือนกันว่าการทดลองของพระเยซูเจ้าเกิดขึ้นทันทีหลังรับพิธีล้างจากยอห์น โดยเฉพาะมาระโกระบุไว้ชัดเจนว่า “ทันทีนั้น พระจิตเจ้าทรงคลให้พระองค์เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร” (มก 1:12)
- เป็นความจริงว่าเมื่อชีวิตของเราขึ้นสู่จุดสูงสุดหรือผ่านเหตุการณ์สำคัญที่สุดแล้ว จะเกิดปฏิกิริยาตอบโต้ และส่วนใหญ่มักเป็นภัยมากกว่าเป็นคุณ เหมือนดอกไม้ไฟที่ขึ้นสู่จุดสูงสุดและสว่างไสวที่สุดแล้วก็จะดับมืดและร่วงตกลงมา

ยิ่งสูงยิ่งต้องระวัง

- พระเยซูเจ้าก็เช่นกัน พระองค์พឹងจะได้รับเกียรติสูงสุด โดยพระจิตเจ้าซึ่งเสด็จมาในรูปของนกพิราบทรงรับรองพระองค์ว่า “เป็นบุตรสุดที่รัก” ของพระบิดา และท่านที่เป็นพระจิตเจ้าอีกเช่นกันที่ทรงนำพระองค์สู่ถิ่นทุรกันดารและการทดลอง
- เราจึงต้องระมัดระวังเป็นพิเศษเมื่อประสบความสำเร็จ หรือขึ้นสู่จุดสูงสุดในชีวิต !!

และต้องระวังตลอดชีวิต

- อย่าคิดว่าพระเยซูเจ้าทรงถูกทดลองในถิ่นทุรกันดารครั้งเดียวแล้วจบเลย ลูคาเล่าว่า “เมื่อปีศาจทดลองพระองค์ทุกวิถีทางแล้ว จึงแยกจากพระองค์ไป รอจนกว่าจะถึงเวลาที่เหมาะสม” (ลก 4:13)
- ที่เมืองซีซารียาแห่งฟิลิป หลังจากพระองค์ตรัสทำนายถึงพระทรมานแล้ว เป็นเปโตรศิษย์เอกนั่นเองที่คัดค้านวิถีทางของไม้กางเขน และชักชวนพระองค์ให้เลือกหนทางที่สบายกว่าและมีเกียรติมากกว่า จนพระองค์ทรงดูว่า “เจ้าซาตานถอยไปข้างหลัง” (มธ 16:21-23)

และต้องระวังตลอดชีวิต

- ที่หนักสุดคือบนภูเขามะกอก เมื่อพระองค์ทรงภาวนาว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์มีพระประสงค์ โปรดทรงนำ ถ้วยนี้ไปจากข้าพเจ้าเถิด” (ลก 22:39-46)
- แสดงว่าพระองค์ทรงถูกทดลองตลอดชีวิต !!!
- เมื่อเป็นเช่นนี้เราจึงต้อง “เฝ้าระวังตลอดชีวิต” ไม่ใช่หลงผิด ตั้งหน้าตั้งตาบำเพ็ญตบะหรือทำการใด ๆ เพื่อให้บรรลุถึงขั้นที่เรียกว่าจิตว่าง “ปลอดจากการทดลอง” เพราะพระเยซูเจ้าเองก็ไม่เคยและไม่ทรงพยายามด้วยที่จะบรรลุถึงขั้นนี้

วิธีต่อสู้กับการผจญ

1. เคารพตนเอง ลองถามตัวเองว่า “คนอย่างฉันน่าจะหรือจะทำสิ่งแบบนี้”
2. คิดถึงศักดิ์ศรีของบรรพบุรุษ ของวัด สถาบัน ประเทศ ชาติ ฯลฯ
3. คิดถึงคนที่เรารักและคนที่รักเรา “ถ้าติดคุก แล้วใครจะเลี้ยงดูลูกเมียล่ะ ?”
4. คิดว่าเรากำลังอยู่ต่อหน้าพระเยซูเจ้าเสมอ “ถ้าพระองค์อยู่ต่อหน้าเรา เราจะกล้าทำสิ่งนี้หรือ ?”

การป้องกันเชิงรุก

- ให้ถือหลักว่า “การหนี” หรือ “การตั้งรับ” มีแต่ทรงกับทรุด เพราะฉะนั้นเราต้อง
 1. คิดดี
 2. พูดดี
 3. ทำดี
- หากเรากำลัง “คิดดี”, “พูดดี” และ “ทำดี” อยู่ ย่อมเป็นไปได้เลยที่จะมีสิ่งใดมาชักนำเราให้ “คิดชั่ว” หรือ “ทำชั่ว” ได้
- นี่คือวิธี “ป้องกัน” การผจญที่ดีที่สุด !